

Naselil se je na 250 m visokem prostoru, ki je zavarovan od skal. Najpoprej je moral na tem prostoru posekati drevesa in izkopati visoko travo s koreninami. Ta košček zemlje, katerega je iztrgal divjini, je pričel obdelovati.

Novi Robinzon je živel nekaj časa pod šotorom. Sklenil pa je, da si postavi hišo, kar je zahtevalo mnogo truda in znoja. Najprej je izkopal stavbeni prostor in je postopal pri gradbi hiše ravnotako, kakor je opazoval domačine. Zmešal je zemljo, slamo in posušeno travo z vodo. Iz te zmesi je postavil zide, ki so se utrdili na solncu kakor bi bili iz kamenja.

Na otoku je vse polno divjih koz. Kozе so morali nekōč pripeljati ljudje na otok, a so se živali na otoku zelo pomnožile in s časom podivjale. Nikakor ni lahko podivjane kozе vloviti, ker posedla izredno tenak sluh.

Na Mas-a-Tierra ni ne kač, ne želv, pač pa zelo mnogo divjih golobov in na tisoče najlepših čisto malih ptičkov, katerim pravijo kolibri.

Po skalah ob obali otoka so še vidne votline, po katerih je iskal zavetišča prvi Robinzon. Danes uporabljajo te izdolbine ribiči kot shrambe za mreže.

Življenje otočanov je zelo miroljubno. Nobeden ne plačuje davkov in se ne pritožuje radi javnih bremen. Jadrnica iz Valparaiso prinaša otočanom razne potrebščine. Vse je srečno in zadovoljno. Pripovedujejo celo, da je bilo udobno na otoku tudi tedaj, ko so bivali na njem kaznjenci.

Nemec Hugon Weber ne čuti niti najmanjše potrebe, da bi se preselil iz samote v civilizirani svet, kjer je eden drugemu v napotje. Na Robinzonovem otoku je še dovolj prostora!

*

Vprašanja in odgovori.

G. F. v R.

Ali lahko moja hčerka poroči sina moje sestre?

Odgovor:

To je zelo bližnje sorodstvo, za katerega se potom župnega urada v skrajnem slučaju dobi izpregled. Zenin pa mora v svoji vojaški službi imeti še posebno dovoljenje za ženitev, ki se sorodstva ne tiče, pač pa vojaške službe.

L. P. L.

Imel sem staro hišo in poleg nje postavil novo, staro pa podrl. Zdaj pa mi sosed prepoveduje hoditi po prejšnji poti. Ali to sme?

Odgovor:

Sosed naj vas le lepo pusti po poti hoditi kot dosedaj, ker je obremenitev prostega prehoda na njegovem posestvu, ne pa na stari hiši.

M. K. P.

Hčerko, ki je izučena šivilja, je nekdo naznanil, da mora sedaj kazni plačati, pa niti za doma ne šiva. Zakaj je kaznovana?

Odgovor:

Ako ni za druge šivala kot za doma, ne sme biti kaznovana. Če pa šiva, naj prijavi obrt. Zoper kazni naj takoj pritoži.

A. L. v O.

Imam devet otrok, pa mi pravi občinski tajnik, da moram za ceno plačati za prekomerno uporabo. Ali moram res plačati?

Odgovor:

Je že pravilno! Državnih direktnih davkov in doklad ste oproščeni, toda takih odkupnin in raznih taks pa ne!

H. K. v L. J.

Imam cesto pisano k svoji preši. Ali sme kdo drugi, ki preša na moji preši, tudi tam voziti?

Odgovor:

Oni vozi vam in zato sme voziti.

I. K. v Pr.

Ali lahko brez osebne pravice otvorim vinoč?

Odgovor:

Ne. Lahko pa otvorite po prijavi obrta delikatesno trgovino za prodajo mrzle hrane in sadjevca.

J. K. v K.

Žena me vedno preganja, da ni zdržati ob njej. K posestvu sem nekaj prinesel. Ali lahko terjam plačo?

Odgovor:

Nimate ravno prijetnega življenja. Ako sodnija potrdi ločitev, bo morala žena plačati. Sicer pa poskusite, da si bosta zopet dobro!

V. J. v Sv. T.

Ali smem kupiti grozdje in doma sprežati, ne da bi za to plačal trošarino?

Odgovor:

Lahko kupite in prešate doma, ali celo na preši vinogradnika, ako ste prijaviili finand, da prešate zase. Od tega mošta ali poznejš vna ne plačate nobene trošarine.

*

Zasmehovani Poljšak dela na Dunaju čudeže.

Pod zgorajnim zaglavjem je prinesel »Jugoslovane« od 6. oktobra t. l. izpod peresa dunajskega dopisnika o g. Poljšaku naslednje:

Dvorni svetnik in primarij Rudolfove bolnice na Dunaju dr. Funke je imel dne 1. t. m. ob 4. uri popoldne svoje prvo predavanje v zimskem semestru o zdravljenju neoperativnih rakov, arkomia in kostne tuberkuloze. Predaval je na kliniki prof. Eiselsberga pred zdravniki iz raznih delov sveta, kajti njim je bilo to predavanje v prvi vrsti namenjeno. Došli so oficijelni zastopniki Litve, Estonske, Češke, Finske, Rumunije, Holandske, Švedske, Norveške in menda tudi Jugoslavije, neoficijelno pa še Venezuela po vseuč. prof. in bivšem ministru dr. Riveru Saldio- ca, Indija, Kitajska, Arabija, Francija, Anglija ter veliko znanih kliničkih in drugih zdravnikov dunajskih.

Pred tako odlično družbo iz vseh delov sveta je prof. Funke predaval o svojih nad 20letnih izkušnjah na polju raziskavanja raka in nekaterih sličnih boleznih. Omenil je na kratko vse, kar je do zdaj dognala raziskovalna znanost. Naglašal pa je, da se od vseh doslej znanih 80 metod zdravljenja niti ena še ni obnesla. Ko je odpravil vse te

En dan na teden bo-
di posvečen popolne-
mu miru.

Ogibaj se strasti. Ne
jezi se. Ne brigaj se za
neprilike, ki šele bodo.
Ne pripoveduj o ne-
srečah, niti ne poslu-
šaj takega pripovedo-
vanja.

Zmerno uživaj kavo
in čaj. Ogibaj se alko-
hola in tobaka.

Kdo ga bo spoznal.

Popotnik se je zopet
vrnil iz tujih krajev.
Ker je bil dolgo časa
odsoten, se je v obraz
silno spremenil. Pre-
den je stopil v mesto,
si je mislil, kdo ga bo
pač najprej spoznal.
Pri vходу v mesto je
stal mitničar, ki mu je
bil nekōč dober prijatelj,
ali sedaj ga ni

kakor bi iz vinogradov plamteli tihi ognji. V goricah
so že pridno delali. In je puhtela in kipela iz njih
tajna mlada moč, moč rodeče zemlje, moč v novo živ-
ljenje se prebujajočih trt — saj očetu gvardianu se
je tako zdelo, ko je z božajočimi pogledi objemal
griče, noseče tudi obširne samostanke vinograde. In
mu je zadržala v srcu in skozi misli bežna skrb: »Kaj
prinese poletje, kaj jesen? Ohrode? Ne bo nesreč?»

A se je naglo otresel težeče misli in je vzplamtel
iz vseobčnega molka: »Pa ni lep, ta naš kraj? In poln
zgodovine je, poln slave izza davnih, rimskih in pred-
rimskih dni. Koliko ljudstev je gledal v teku stoletij!
Koliko hrumečih vojsk se je v divjih tokih čezenj va-
lilo! Šotorišča so stavili tod sebi, svetišča in žrtve-
nike svojim bogovom.«

»A tudi bridko trpel je ta s slavo blagoslov-
ljeni kos zemlje. Kelti, Rimljani, Mohamedani —
koliko gorja so mu prizadejali!»

»Res«, je pritrdil gospodu pisarju redovnik. »A
so tudi mnogo za naše kraje storili. Rimljani so me-
sto do pomembnosti in slave povzdignili. Ceste so
nam gradili.«

»Vem. Ne vem pa, če ni bilo gorja več ko do-
brega in koristnega.«

»Pri Turkih gotovo«, je precej trdo pripomnil
Rajavec.

»Priznavam. In daj Bog, da nas ne bi ob-
iskali nikoli več! Letos, ko na severu groze Švedi,
bi bila za nas turška šiba še usodnejša. Naj nas
varujejo nebesa, kakor so nas pred štirimi leti, ko
so neverniki pridivljali do Ljutomera, a jim je menda
sam Vsemogočni nadaljnjo pot zaprl. Zakaj nena-
doma so se obrnili in se vrnili v domovino. Proti
pričakovanju so jih bili naši kraji kakor čudežno re-
šeni.«

Hudih časov se je spominjal oče gvardian, še
vedno z ljubeznijo in tiho zamaknjenostjo motreč
pokrajino. Mehak mir mu je bil razlit čez dobrotno,
dasi resno lice. Iz velikih oči mu je sevala mistična,
na znotraj obrnjena toplota, kakor bi v srcu goreče
prosil Boga, naj milostno obvaruje te kraje vsega
hudega.

»In da bi odvrnilo nebo od nas istotako grozno
strahoto, ako nam res preti kuga«, je s počasnim
slovesnim glasom zaželel in zaprosil gospod pisar.

»Naj dobrotno odvrne! Amen!« — je istotako
svečano in pobožno ponovil redovnik.

II.

Ločili so se. Mestna gospoda sta krenila nazaj
čez most. Rajavec se je zamišljen napotil proti do-
mu, proti Hajdini.